சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே இத்தகைய ஞானப்பாடல்கள் தமிழகத்தில் வழங்கிவந்துள்ளன. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் செய்யுளியலில் மேற்கோளாக வருகின்ற சில பாடல்களும், பல தொகை நூல்களிலே காணப்படுகின்ற பாடல்களும், தமிழகத்தின் ஞானமணிச் சித்தர்களால் இயற்றப்பட்டு, ஆன்ம வழிபாட்டை அருவ நிலையிலே இயற்றுகின்றனவாக அமைந்துள்ளன. அந்தப் பாடல்களும் சித்தர்களின் வழிபாட்டு இலக்கியத்திலே முக்கியமான பகுதியாக அமைவனவே.

சங்க காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய பல இலக்கியங்களிலும், இத்தகைய பாடல்கள் பற்பலவாகத் தமிழர் சமுதாயத்திற்கு வழங்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்த வழிபாட்டுப் பாடல்களிலே முக்கியமாக இரண்டு பிரிவினைக் காண்கிறோம். முதலாவது பிரிவு, ஞான வழிபாட்டு மரபைச் சார்ந்தது. இரண்டாவது பிரிவு, ஆலய வழிபாட்டு மரபைச் சார்ந்தது.

இந்த இரண்டு மரபுகளுமே சித்தர்களின் வழிபாட்டு இலக்கியத்தில் இரண்டு கண்களாகத் திகழ்கின்றன.

ஞான வழிபாட்டுப் பாடல்கள் என்ற பிரிவிலே வரும் அரிய செய்யுட்களெல்லாம், இறைவனை ஒரு குறிப்பிட்ட உருவத்திலே வழிபடாமல், அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்குமாய்க் கலந்துள்ள பரம் பொருளாகக் கண்டு, அந்தப் பரம்பொருளை உருவமற்ற அருவ நிலையிலே துதிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

இந்த வழிபாட்டு மரபு சங்க காலத்திற்கு முன்பு தோன்றிப் பின்னர்க் காப்பிய காலத்திலும், பிரபந்த காலத்திலும், புராண காலத்திலும், பின்னர்த் தாயுமானவர் போன்ற சித்தர்கள் காலத்திலும், அண்மைக் காலத்து இராமலிங்க அடிகள் போன்ற ஞானிகள் இலக்கியத்திலும் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த மரபை ஒட்டியே நமது காலத்தில் வாழ்ந்த தேசிய கவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் ஒருசில ஆன்ம ஞானப் பாடல்களை வழங்கியிருக்கிறார்.

இந்த ஆன்ம வழிபாட்டு இலக்கியம் தவிர, மற்றொரு பிரிவாகிய சித்தர் இலக்கியம் தோத்திரப் பாடல்களை உள்ளடக்கியதாகும். துதிப்பாடல்கள் என்று நாம் அழைக்கின்ற இலக்கியத்தைப் போன்ற தன்மைகளைக் கொண்டனவாக, இந்தப்பாடல்கள் தோன்றி வழங்கி வந்துள்ளன.

சங்க காலத்திற்கு முன்பும் இத்தகைய பாடல்கள் ஞானிகளால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பிற்காலத்திலும் இவை இயற்றப் பெற்றுள்ளன. இன்னும் கூர்ந்து நோக்குவோமானால், ஆழ்வார்களின் இலக்கியங்களிலும், நாயன்மார்களின் இலக்கியங்களிலும் ஆன்ம வழிபாட்டுப் பாடல்கள் காணப் பெறுவதோடு, சித்தர்கள் இயற்றியுள்ள தோத்திர மரபையொட்டிய பாடல்களும் நூற்றுக் கணக்கில் வழங்கி வருவதைக் காண்கிறோம்.

விட்டுச்சித்தர் என்று அழைக்கப்பெற்ற பெரியாழ்வாரும், சிவ வாக்கியருடைய பாங்கிலே பல பாடல்கள் இயற்றிய திருமங்கை ஆழ்வாரும், ஆண்டாளும் வேறுசில ஆழ்வார்களும் இத்தகைய பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார்கள்.

ஆழ்வார்களைப் போலவே சைவத் திருமுறைகளிலும் ஆன்மப் பாடல்களை நாம் காண்பதோடு, சித்தர்களின் மரபை ஒட்டிய வழி பாட்டுப் பாடல்களையும் காணுகிறோம். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரின் பாடல் களிலும், சித்தர் இலக்கியத்தின் இந்த இரண்டு பிரிவுகளையும் சேர்ந்த பல பாடல்கள் உள்ளன.

திருவாசக நூல் முழுவதற்குமே சித்தர் மரபையொட்டி எழுதப் பெற்றுள்ள சில உரைகளையும் நாம் காணுகிறோம். மேல்நோக்காகப் பார்க்கும்போது வெறும் துதிப்பாடல்களாகத் தோன்றுகிற பல திருவாசகப் பாடல்களில், சித்தர் மரபையொட்டிய ஆன்ம உண்மை களை உணர்த்தும் உட்பொருள் விளங்குவதை சுந்தர மாணிக்க யோகீசுவரர், இரத்தின சபாபதியார் போன்ற பெரியோர்கள் தங்களுடைய உரைகள் மூலம் மிக விரிவாக எடுத்து விளக்கி யுள்ளார்கள்.

நால்வரைத் தவிர, சைவத் திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறை யாகிய திருமந்திரமாலையின் பாடல்கள் அனைத்துமே, இந்த இரண்டு பிரிவுகளையும் சார்ந்தனவாக இருப்பதைத் தமிழ் உலகம் நன்கு அறியும்.

திருமந்திரம் தவிர, ஒன்பதாம் திருமுறையிலும், பதினோராந் திருமுறையிலும் பல சித்தர் பாடல்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவை முறையாகத் தொகுக்கப்பெற்ற கட்டளைப் பாங்கிலே வழங்கிவருகின்றன.

திருமூலர், பட்டினத்து அடிகள், காரைக்கால் அம்மையார், திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனார், கருவூர்ச் சித்தர் முதலிய மிகப் பெரிய ஞானிகளின் பாடல்கள் முறைசெய்யப்பெற்றுத் தொகுப்பு களாக நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்தும் சேர்ந்ததே சித்தர் இலக்கியமாகும்.

இந்த இரு வகையான சித்தர் இலக்கியப் பாடல்களையுமே, பொருள் கொள்ளும்போது சொற்களுக்குப் பின்னால் உள்ள ஞான மரபை மனத்திற்கொண்டு, அவற்றின் உட்கிடையை நாம் காண வேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றது.

திரிபுரம், திருப்பெருந்துறை, சிதம்பரம், ஆரூர், நான்மாடக் கூடல் போன்ற ஊர்ப் பெயர்களுக்குங்கூடச் சித்தர்களின் மரபை யொட்டிய உட்பொருள் இருக்கிறது. தூலக்கண்ணால் நாம் பார்க் கின்ற தலங்களைப் பற்றிய பாடல்களைப் போன்று இவை தோற்றம் தந்தாலும், இந்தப் பாடல்களுக்குள்ளேயே ஆன்ம ஞான உட் பொருள் வேருன்றியிருப்பதை ஞானிகளின் உபதேச வாயிலாக

உணர்ந்துகொண்டால், இந்தப் பாடல்கள் தருகின்ற இன்பம் முழுமை யாக நிறைவெய்தும். இல்லையெனில், அனுபவம் பாதியாகவே நிற்கும் என்பதே உண்மை.

ஞான வழிபாட்டை மேற்கொண்டுள்ள சித்தர்கள், சமய மரபை யொட்டி, வழிபாட்டுப் பாடல்களைத் தோத்திரமுறையில் ஏன் இயற்றினார்கள் என்ற ஒரு கேள்வி, நீண்ட காலமாக வினவப்பட்டு வருகிறது.

'அகம் பிரும்மாஸ்மி', 'நானே கடவுள்' என்ற அத்வைதத்தை உலகுக்குத் தந்த ஆதிசங்கரர், 'பஜகோவிந்தம்' என்ற ஒரு தோத்திர நூலையும் ஏன் இயற்றவேண்டும்?

உள்ளம் பெருங்கோயில் என்றும், ஊன் உடம்பு ஆலயம் என்றும் பாடிய திருமூலர், சக்தி உருவத்தின் வெவ்வேறு நிலைகளாகிய பாலை, திரிபுரசுந்தரி, புவனேசுவரி போன்ற வழிபாட்டு உருவகங் களுக்கும், ஆனந்தக் கூத்தனுக்கும், ஐந்து கரத்தனுக்கும், வேறு பல வழிபாட்டு உருவங்களுக்கும் துதிப்பாடல்களை ஏன் இயற்றி வழங்கினார்?

'கோவிலாவது ஏதடா' என்றும், 'நட்ட கல்லும் பேசுமோ' என்றும் கேள்விகள் கேட்ட சிவவாக்கியர், "எந்தை ராம ராம ராம" என்று ராம நாமத்தை ஏன் தம்முடைய நூலிலே துதித்துப் பாடி யிருக்கிறார்?

இவற்றின் நுட்பத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அருவத் திலும் ஆன்ம நிலையிலும் பரம்பொருளுக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிற ஞானிகள், பக்தி நிலையிலிருந்து, தொண்டு நெறிக்கும் மகவு நெறிக்கும் உரிய வகையிலே பல துதிப்பாடல்களை இயற்றியிருக் கிறார்கள் என்பது உண்மை.

இதற்குக் காரணம், வழிபாடு என்று வரும்பொழுது மக்கள் சமுதாயம் என்ற பேருலகிலே தங்களை ஒன்றச் செய்துகொண்டு, சமுதாயத்தின் குரலிலே இந்த ஞானிகள் இத்தகைய பக்திப் பாடல் களை இயற்றியுள்ளார்கள். தாங்கள் வாழ்கின்ற காலத்து மக்களின் குரலிலும், எதிர்காலத்தில் தோன்றுகின்ற தங்கள் வழித்தோன்றல் களின் குரலிலும், துதிப்பாடல்களை இயற்றி, மனிதர்களின் பக்குவ நிலையை முன்னேற்றுகின்ற முறையிலே, சமுதாயம் முழுவதையும் இறைவனை நோக்கி ஆற்றுப்படுத்துகின்ற பாடல்களாக, ஞானிகள் நமக்கு இந்தப் பாடல்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளம் நம்முடைய உள்ளத்தினோடு இசைந்து ஒலிக்கிறது. அந்த நிலையிலே நம்முடைய இரசிகமணி ஒருமுறை குறிப்பிட்டது போல், தாமரை இலையிலே நிற்கும் இரண்டு நீர்த்துளிகள் ஒன்றோடு ஒன்று இணையும்போது எப்படி அவை ஒரே துளியாகப் பூரிப்புக் கொள் கின்றனவோ, அவ்வாறு, நம்முடைய வழிபாட்டிலே சித்தர்களின் ஞானப் பேரிதயமும் இணைந்து ஒலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறது. இது பேரின்ப அனுபவத்திலே மிகப்பெரிய வழித்துணையாகும்.

ஞானிகள் பக்திப் பாடல்களை இயற்றுவதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது: ஞானப் பயிற்சியின் வாயிலாகப் பரம் பொருளோடு ஒன்றிவிட்ட ஒரு ஞானியின் உள்ளம், அருவ நிலையிலிருந்து மீண்டுவந்து அந்த மனிதச் சட்டையை மறுபடியும் அணிந்து கொள்ளும்போது, மனிதருள் மனிதராக, மனித சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாக, இணைந்து கலந்து இந்தத் துதிப் பாடல்களைத் தோற்றுவித்துள்ள பாங்கே, இந்தப் பாடல்களுக்கு வித்தாக அமைகிறது.

ஞானிகள் துதிப்பாடல்களை இயற்றுவதற்குப் பிறிதொரு காரணமும் உண்டு: தனிமை வழிபாடு என்ற நிலையிலிருந்து, ஒரு ஞானி, சமுதாய நிலைக்கு வரும்பொழுது, அவனுடைய உள்ளமானது தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனித சமுதாயத்தின் இதயத்தோடு இணைந்து கொள்கிறது. கடலிலிருந்து நீராவியாக எழுந்த மேகம், மீண்டும் மழையாகப் பொழிந்து, மறுபடியும் கடலிலே கலப்பதுபோல், ஞானிகளின் ஆன்ம அனுபவத்திலே இந்த இரண்டு நிலைகளும் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. கடலிலிருந்து ஆவியாகி மறைகின்றது அருவநிலை. பிறகு மேகம் மழையாகப் பொழிவது உருவநிலை. சித்தர்களின் இரண்டுவகையான வழிபாட்டுப் பாடல்களும் இந்த இரண்டு நிலைகளையே நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

ஆகவே, சித்தர் இலக்கியத்தின் ஆராய்ச்சியிலே, அறிவியற் பாடல்களின் ஆய்வு எப்படி ஒரு முக்கியமான பகுதியோ, அவ்வாறே துதிப்பாடல்களின் ஆய்வும் ஒரு முக்கியமான பகுதியாகும்.

முதலாவது பகுதியை ஆய்வதற்கு உறுதுணையாக உள்ள நூல்கள் பற்பலவாக இருப்பது போலவே, துதிப்பாடல்களை ஆய்வதற்கு உற்ற துணையாக அமைந்துள்ள நூல்களும் பற்பலவாம். அச்சு வடிவிலுள்ள சில நூல்களையும், அச்சு ஏறாத ஓலைச்சுவடிகளையும் நாம் சான்றுகளோடு ஆராய்வது அவசியமாகும். இவற்றில், ஆன்ம அறிவியற் கூற்றின் உறுப்புக்கள் அனைத்தையும் அடக்கியுள்ள சித்தர் நூல்களிலே, மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தன அவ்வையாரின் பெயரிலே வழங்கி வருகின்ற அவ்வையின் குறள் என்ற நூலும், விநாயகர் அகவலும் ஆம். இந்த இரண்டு நூல்களிலே இரண்டாவது நூல் பக்தி மரபையொட்டிய சித்தர் நூலாகும். முதலாவது நூல், அதாவது, அவ்வையின் குறள், நூற்றுக்கு நூறு ஆன்ம அறிவியற் கல்விபை உள்ளடக்கிய ஓர் ஒப்பற்ற ஞானக் களஞ்சியமாகும்.

அவ்வையாரின் ஞான நூல்கள்

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த கோட்பாடுகளையும், தத்துவங் களையும், இரகசியங்களையும், செய்யுள் வடிவிலே சித்தர்கள் எப்படி வடித்துத் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இனி நாம் காணவேண்டும். இந்த வகையான ஆய்வை மிகவும் பழமையான ஆதி நூல்களிலிருந்து தொடங்குவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

சித்தர் நூல்களிலே மிகவும் தொன்மையானவை என்று மதித்து வணங்கப்படுகிற இரண்டு நூல்களிலே ஒன்று குறள்; மற்றொன்று

அகவல். இந்த இரண்டும் அவ்வையார் அருளிய ஞானப் பேரிலக்கியம் என்று சித்தர்கள் மதித்து இந்த நூல்களை ஆராய்வதுடன் சுற்பித்தும் வருகிறார்கள். இலக்கியப் பயிற்சியுள்ள ஞானிகள் தங்கள் மாணவர் களுக்கு இந்த இரண்டு நூல்களிலிருந்தும் பல மேற்கோட் பாடல்களை அவ்வப்போது சொல்லி வருகிறார்கள். இந்த முறையிலே அவ்வையாரின் இரண்டு நூல்களாகிய அகவலும் குறளும் சித்தர் உலகில் மிகவும் புகழ்வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

இந்த இரண்டு நூல்களும் அவ்வையாரே இயற்றியவை என்று செவிவழிச் செய்தி கூறியபோதிலும், இந்த நூல்களின் இலக்கியப் பாங்கைப் பார்க்கும்போது, சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அவ்வையாரே இவற்றை இயற்றியவரா, அல்லது, பிற்காலத்து வாழ்ந்த இன்னொரு புலவர் இவற்றை இயற்றினாரா என்ற வினா எழுகிறது.

நான் ஆய்ந்த அள்வில், மேற்கண்ட வினாவோடு இன்னொரு வினாவும் அடிக்கடி எழுவது என் அனுபவமாக இருக்கிறது. அகவல், குறள் ஆகிய இந்த இரண்டு நூல்களுமே இரண்டு வெவ்வேறு புலவர்களால் இயற்றப் பெற்றனவோ என்ற ஐயமும் எனக்கு எழுவது உண்டு.

இந்த ஐயங்கள் ஒருபுறம் இருக்க, சங்க காலத்து அவ்வையார் வேறு, இந்த நூல்களை இயற்றிய அவ்வையார் வேறு என்ற ஒரு கூற்று, சித்தர் உலகிலுமே வழங்கி வருகிறது.

செவிவழிச் செய்தியில் அகவலையும் குறளையும் எழுதிய புலவர் அவ்வையாரே என்ற கூற்றில் மாற்றம் இல்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் இந்த இரண்டு நூல்களுமே சித்தர்களின் தத்துவங்களை உள்ளடக்கித் திகழ்கின்றன என்பதேயாகும்.

அகவலிலும் குறளிலும் காணப்படுகின்ற பேருண்மைகள் எல்லாம், சித்தர்களின் தத்துவங்களாகவே இருப்பதால், இந்த இரண்டு நூல்களையும் இயற்றியவர் ஒரு புலவரே என்ற செய்தியும், நெல்லிக் கனி உண்டு காலத்தை வென்ற அவ்வையார் ஞானப் பயிற்சியிலே தேர்ந்து விளங்கிய ஓர் சித்த ஞானப் பெண்மணி ஆவார் என்ற செய்தியும் ஒருங்கிணைந்த காரணத்தால், இந்த இரண்டு நூல் களுக்கும் ஆசிரியர் அவ்வையாரே என்று சித்தர் உலகில் சில பெரியோர்கள் கருதுகிறார்கள்.

என்றாலும் வரலாற்றுக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போது நடையின் அமைப்பும், கருத்துக்களைக் கையாண்டுள்ள ஆட்சி முறையும், மற்றும் பல அகச்சான்றுகளும், இந்த நூல்களை இயற்றிய அவ்வையார் வேறு ஒருவராக இருக்கக்கூடும் என்ற ஐயத்தை வலியுறுத்துகின்றன. எனவே, இந்தப் புலவரின் காலத்தை வரையறை செய்வதற்கு நமது ஊகங்களே அடிப்படையாக அமைய வேண்டிய நிலை உள்ளது. புறச்சான்றுகள் போதிய அளவு இல்லை!

பிற்காலத்துப் புலவர் செய்த நூல் என்று இலக்கியக் கண்கொண்டு மட்டும் முடிவுகட்டிவிட முடியாதபடி, இந்த நூல்களிலுள்ள

பேருண்மைகள் அனைத்தும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஞானிகளின் மரபை, உடனுறை உறவோடு வழங்குவதால், காலத்தை அறுதி செய்வதில் மேலும் சிக்கல் ஏற்படுகிறது.

திருமூலருடைய காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுவதில் எப்படிப் பல சிக்கல்களை நாம் சந்திக்கிறோமோ, அவ்வாறே இந்த இரண்டு நூல்களின் காலத்தை அறுதியிடுவதிலும் பல சிக்கல்கள் எழுகின்றன. எனவே, இவற்றின் காலத்தை உறுதியோடு ஆய்வு முறையில் அறுதி காண முடியவில்லை என்பதே வெளிப்படையான உண்மையாகும்.

இத்தகைய பல காரணங்களால் அவ்வையாரின் அகவல் தோன்றிய காலத்தையும், அவ்வையார் குறள் தோன்றிய காலத்தையும் ஆய்கிற முயற்சியில், இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள சான்றுகள் அவ்வளவாகத் துணை புரியவில்லை. வருங்காலத்தில் போதிய பல புறச்சான்றுகள் கண்டுபிடிக்கப்படுமானால், இந்த நூல்களின் காலம் பற்றிய ஆய்வு, உறுதியோடு முடிவு செய்யக்கூடிய முறையில் அமையும் என்று கருதுகிறேன். இந்நிலையிலே கால ஆராய்ச்சிகளை ஒரள்வு தள்ளிவைத்துவிட்டு, இந்த நூல்களின் உட்கிடையைக் காண்பது பயனுள்ள முயற்சியாகும்.

இந்த நூல்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் எப்பொழுது தோன்றியன என்றால், அவை சங்க காலத்திற்கு முன்பிருந்தே இன்றுவரை இடையீடின்றி வழங்கிவருகின்ற சித்தர்களின் ஞான மரபிலே தோன்றி வளர்ந்தவையாம். எனவே, அனாதி காலமாக நம்முடைய தமிழ் மொழியிலே வழங்கிவருகின்ற சித்தர்களின் ஞானச் செல்வத்திற்கு, இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள தொன்மையான களஞ்சியங்களிலே மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்து விளங்குகின்ற நூல்களே, அவ்வையாரின் அகவலும் குறளும் ஆம்.

இந்த இரண்டு நூல்களிலே தத்துவ ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது, அவ்வையாரின் அகவல் துதிப்பாடலின் போக்கிலே இயற்றப்பட்டிருப்பதால், இரகசியங்களை ஆராய்கிற பணியிலே, அந்த நூலுக்கு முன்பாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய முதலாவது நூல், அவ்வையாரின் குறளாகவே இருக்கிறது. இதுவே ஞான இரகசியங்களையும், பயிற்சிமுறையின் நுட்பங்களையும், தத்துவ நூலைப்போன்ற மொழி மரபின் முறையிலே எடுத்து இயம்புவதாக விளங்குகிறது.

இதற்கு முன்பு நாம் பார்த்த பல தலைப்புகளிலுள்ள சித்தர் இலக்கிய இரகசியங்கள் அனைத்தையும், ஒன்றுதிரட்டி வகைப்படுத்தி, சித்தர் இலக்கியத்திலுள்ள தத்துவச் செறிவைச் சுருங்கின மொழியிலே, ஆழமான எண்ணங்களிலே தொகுத்துக் கூறுகிறது அவ்வையாரின் குறள்.

சித்தர் இலக்கியத்தின் அகல நீள ஆழங்கள், ஞானத்தின் செயல்கள், யோக சாதனையின் இரகசியங்கள், இந்த உடம்புக் குள்ளே தொழில் செய்கின்ற பற்பல நிலைகள், இந்த நிலைகளின் ஆதிக்க மண்டலங்கள், இந்த மண்டலங்களிலே புகுந்து செல்லும்

வழிகள், இந்த உடம்பை யோகமுறையிலே இயக்குகின்ற நெறிமுறைகள், தமிழகத்துச் சித்தர்கள் கண்டுபிடித்துள்ள அறிவியல் இரகசியங்கள், முதலிய பல்வேறு ஞானச் செல்வங்களும், ஒரு பெரிய புதையலாக நமக்குக் கிடைப்பது அவ்வையாரின் குறளிலே என்று சொன்னால் அது சாலப் பொருந்தும்.

இந்த நூல் தோன்றிய காலத்திலும், இந்தக் காலத்துக்கு முன்பும், எழுந்தனவாக வழங்கிவருகிற வேறு சில நூல்கள் நமக்கு இப்பொழுது கிடைத்தபோதிலும், எல்லா நூல்களிலுமுள்ள யோக இரகசியங்கள் அனைத்தும் ஒருசேர நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஒப்பற்ற நூல் அவ்வையாரின் குறளேயாகும்.

ஆகையால், இதுவரை ஆராய்ந்த பல நுட்பங்களையும் அனுபவச் சான்றுகளோடு காண்பதற்கு, நமக்கு அரிய பெரிய இலக்கியக் கருவி யாக விளங்குகிறது இந்த மாபெரும் நூல். நீளத்திலும் யாப்பமைதி யிலும் இது குறளே எனினும், இதன் தத்துவ நோக்கு வானம் அளாவியதாகும். வானம் அளந்தது அனைத்தும் அளந்திடும் ஓர் அரிய சித்தர் இலக்கியமாக இந்த நூல் விளங்குவதால், ஆய்வு முறை யிலே இந்த நூலில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை முதற்கண் நாம் ஆழ்ந்துசென்று காணவேண்டியது அவசியமாகிறது.

பல தலைப்புகளிலே, இந்த ஆய்விலே, சித்தர் இலக்கியத்தைப் பற்றி நாம் கண்ட உண்மைகள் அனைத்திற்கும், தக்க சான்றுகள் அவ்வையின் குறள் நூலிலே புதையுண்டு கிடக்கின்றன. 'புதையுண்டு' என்று சொன்னதன் காரணம், இந்த நூலை மற்ற இலக்கிய நூல்களைப் படிக்கின்ற முறையிலே படிப்பதற்கு இல்லை. வாய்மொழியாக வழங்கிவருகிற இரகசியங்களையும், வேறு பல சித்தர் இலக்கியங்களில் காணப்படுகிற இரகசியங்களையும் உரைநடை யிலும் செய்யுள் நடையிலும் பல்வேறு சித்தர் நூல்களிலே நாம் காண்கின்ற தத்துவங்களையும், அனைத்தையும், துணையாகக் கொண்டு இந்தக் குறட்பாக்களைப் படித்தால்தான், இவற்றின் பொருள் விளங்குவதோடு, இந்தப் பாடல்களிலே கூறப்பட்டுள்ள ஆழமான கருத்துகளும் நமக்குப் புலனாகும்.

இவ்வாறு பார்க்கும்போது, இந்தக் குறள் நூலானது வெறும் செய்யுள் நூல் மட்டுமல்லாமல், பலநூறு பக்கங்கள் உரைநடையிலே நீண்டு செல்லக்கூடிய விளக்கங்களுக்கு இடம்தருகிற ஞான நூலாகவும் திகழ்கிறது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கு துறைகளிலும் உள்ள சித்தர்களின் நெறிமுறைகள் அனைத்தையும், இந்தக் குறட்பாக்களிலே பொதுமுறையிலே சொல்லுவதோடு, சித்தர்களின் ஞானமார்க்கத்திற்குச் செம்மையான ஒரு பாட நூலாகவே இது அமைந்திருக்கிறது எனலாம்.

இந்தக் குறட்பாக்களிலே வருகிற சொற்கள் எளியனவே. யாப்பமைதியும் செய்யுட்போக்கும் எளியனவே. பிற்காலத் தெழுந்த பாக்களோ என்று ஆய்வாளர்கள் எண்ணவேண்டிய அளவுக்கு எளியனவே. என்றாலும் கல்விக்கூடத்தில் கற்பிக்கிற ஒரு பாட

நூலைப் போல, ஒவ்வொரு பாவும் பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத்துரை, உட்கிடைவிளக்கம், பொதுவிளக்கம் என்று விரிவடையக் கூடிய கருவைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது.

புதையல் என்ற சொல்லுக்குரிய அத்தனை பொருளும் இதற்குப் பொருந்துவதாக இந்த நூல் விளங்குகிறது என்று ஒரே வாக்கியத்தில் கூறிவிடலாம்.

ஆசிரியன் மாணவனுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய பாடங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால், இதன் தமிழ்நடை அங்கங்கே சில இடங்களில் மிக எளிய வழக்குச் சொற்களையும் கையாண்டிருப் பதைக் காணுகிறோம். வடமொழிச் சொற்களும் கலந்தே வருகின்றன. இந்த உத்திமுறைகளை இந்த நூலின் ஆசிரியர் கையாண்டிருப்பதற்குக் காரணம், பாடம் சொல்வதற்கு என்ற முறையிலே இந்த நூல் அமையவேண்டும் என்று எண்ணியதாகவே இருக்கலாம்.

குறள் என்ற யாப்பை இந்த நூலுக்குத் தேர்ந்தெடுத்துள்ள நோக்கமும், மனப்பாடம் செய்வதற்கு ஏற்றதான் சிறிய வடிவிலே பாடல்கள் அமையவேண்டும் என்பதாகும். இன்று சித்தர்களின் பயிற்சியிலே ஈடுபட்டுள்ள பலர் இந்தக் குறட்பாக்களை மனப்பாடம் செய்துள்ளதன் காரணம், இந்தப் பாடல்களின் எளிமையேயாகும். மிகப்பெரிய உண்மைகளை வகுத்துத் தொகுத்து வரையறை செய்து, ஆசிரியர் மாணவனுக்கு வழங்குவதிலே சிறிய சிறிய பாடல்கள், மிகவும் உதவியாக இருக்கின்றன அல்லவா!

இந்தக் காரணங்கள் தவிர இந்நூலின் அமைப்புமுறை, யோகத் தின் அடிப்படையான உடல் அமைப்பு விளக்கத்திலிருந்து ஒவ்வொரு படியாக ஆன்ம அறிவியலை வரம்பு செய்வதால், சித்தர்களின் ஞானப்பயிற்சியைக் கற்கின்ற ஒரு மாணவனுக்குப் பாடம் பாடமாக இரகசியங்களைச் சொல்வதற்கு, இந்த நூல் அரும்பெரும் ஆசானாகக் கைகொடுத்து உதவுகிறது. எனவே, இந்த அரிய குறள்நூலின் ஞான நுட்பங்களை, ஒவ்வொன்றாக ஆராய்வது சித்தர்களின் ஞானக் களஞ்சியத்தையே ஒவ்வொன்றாகக் காண்பதற்கு ஒப்பாகும்.

இலக்கணச் சூத்திரங்களைப் போன்று ஆன்ம உண்மைகளையெல் லாம் 'குறுகத் தறித்து' எடுத்துச் சொல்லுவதே இந்தக் குறட்பாக் களின் தன்மையாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். இக்காரணத்தி னால் ரசானுபவம் அல்லது சுவை நுகர்ச்சி என்கின்ற இலக்கிய அனுபவத்தில் இந்த நூற்பா மாறுபடுகிறது. அறிவின் விரிவையும் ஆழத்தையும் கொண்டு ஆராய்ந்து பொருள் கண்டு, கற்கவேண்டிய ஒரு நூல் அவ்வையின் குறள் என்பதையும், வெறும் இலக்கிய இன்பத்தை இதில் எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை என்பதையும் நாம் மறந்து விடக் கூடாது.

பலநூறு ஆண்டுகளாகச் சித்தர்களின் ஞானவழியிலே பயின்று பயின்று தேர்ந்துள்ள பெரியோர்கள் அவ்வாறு பயில விரும்புகின்ற மாணவர்களுக்காகப் பாதுகாத்துவந்த இந்த நூல், சித்தர் இலக்கியத்தி

ஒள்ள பூட்டுக்களைத் திறப்பதற்குரிய திறவுகோலாகும். இதிலுள்ள உண்மைகளை நாம் ஆராய்ந்தாலன்றி, மற்ற ஞானிகளின் இலக்கியத் திலுள்ள பூட்டுக்களைத் திறந்து உள்ளே செல்ல இயலாது. ஆகையி னாலேதான் சித்தர் இலக்கியத்தின் ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையான தொடக்க நூல் என்று, அவ்வையின் குறள் கருதப்பெறுகின்றது.

எவ்வாறு திருவள்ளுவரின் திருக்குறளானது நீதி நெறியிலே எல்லாப் பொருளையும் தன்பால் அடக்கிக்கொண்டு, அதன்பால் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லை என்று சொல்லுகின்ற முறையில் அமைந்திருக்கிறதோ, அவ்வாறே, சித்தர்களின் ஞான உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருளையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு நிற்பது அவ்வை யின் குறள். இந்த உணர்வோடு அவ்வையின் குறள் நூலுக்குள்ளே செல்லுகிறோம்.

1. வீட்டு நெறிப்பால்

இந்த உலகம் உண்டாவதற்கு முன்பு ஒலி இருந்தது. அந்த ஒலியிலிருந்து இந்த அண்டங்களெல்லாம் படைக்கப்பட்டன என்று, விவிய வேதத்திலும் மற்ற எல்லாச் சமய மறைகளிலும் கூறப் பட்டுள்ளது.

"ஓம்" என்ற நாதத்திலிருந்து இந்தப் பிரபஞ்சம் தோன்றியது என்பதாக நமது நாட்டு ஞானிகள் கண்டு சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே' என்று இறைவனைப் பாடுகின்ற ஞானிகள், ஓசையும் ஒலியும் இந்த உலகைத் தோற்றுவித்ததோடு அல்லாமல், இந்த உலகத்தின் இயக்கத்தையும் நடத்துகின்றன என்று கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். ஒலியிலிருந்து உண்டாகிய உலகம், ஒலியி னால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பிறகு ஒலியிலேயே ஒடுங்கிவிடுகிறது என்பது சித்தர்களின் பேருண்மையாகும்.

இந்த விஞ்ஞான உலகத்தில் நவீன ஆராய்ச்சிகள் அனைத்தும் ஓசையையும் ஒலியையும் பற்றிப் பல கொள்கைகளை நாளும் நமக்குப் புதிது புதிதாகக் கண்டுபிடித்துத் தருகின்றன. ஞானிகள் கண்டு சொல்லிய ஒலி வடிவமான பரம்பொருளை நாம் காணும்பொழுது, இந்த நவீன விஞ்ஞான உண்மைகளையெல்லாம் இதயத்தில் நிலை நிறுத்திக் கொண்டுதான், சித்தர்களின் இலக்கியங்களை நாம் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது பிரணவம் என்று சொல்லப்படு கின்ற 'ஓம்' என்ற நாதத்தின் ஆழம் நமக்கு நன்கு புலனாகும்.

'ஓம்' என்ற ஒலியிலே உயிர் எழுத்தாகிய 'ஓ' பரந்து நிற்கிறது. இந்த 'ஓ' என்ற ஒலி 'ஓம்' என்ற ஒலியிலே இணைந்து இயங்கும் பொழுது, அந்த ஒலியின் வடிவத்திலே உலகப் படைப்பின் தோற்ற வடிவம் அப்படியே துலங்குவதைக் காணலாம். இந்த ஒலியின் தோற்றத்தை மேலும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஓங்கார எழுத்துக் குள்ளே மூன்று எழுத்துக்கள் ஒன்றியிருப்பதை நாம் உணர்வோம். அவை அ, உ, ம் என்ற மூன்று ஒலிகளாம்.

எழுத்துக்களின் தோற்றமாகிய எழுச்சியை ஆராய்ந்து கூறியுள்ள இலக்கண ஆசிரியர்கள் அனைவரும், எழுத்தொலியானது நம்முடைய

உடம்பின் எந்த எந்த நிலைகளிலிருந்து மையங்கொண்டு எழுகிறது என்பதை அறுதியிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அ என்ற எழுத்து, அங்காத்தல் என்ற முயற்சியினால் பிறப்பதாகும். வாயில் ஒலியை அங்காந்து ஒலித்தோமானால், 'அ' என்ற ஒலி பிறக்கிறது. எனவே அகரத்தின் தோற்றம் அங்காத்தல் என்ற செயலாகும்.

உ என்ற எழுத்து உதடுகளைக் குவித்து ஒலிப்பதனால் பிறக்கிறது. இது குவிப்பு என்ற செயலிலிருந்து பிறக்கின்ற ஒலியாகும்.

ம் என்ற எழுத்து உதடுகளை மூடி, அந்த மூடிய நிலையிலேயே ஒலியை எழுப்பும்போது பிறப்பதாகும். எனவேதான் 'ம்' என்ற எழுத்துக்குச் சித்தர்கள் "ஊமை எழுத்து" என்று பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, அ, உ, ம் என்ற மூன்று ஒலிகளும், மூன்று வெவ்வேறு பட்ட செயல்களினால் தோன்றுவன என்பதைக் காணுகிறோம். அங்காத்தல், குவித்தல், மூடுதல் ஆகிய மூன்று செயல்களும் இந்த மூன்று ஒலிகளிலே நிகழ்கின்றன.

வாய்கொண்டு நாம் செய்கின்ற செயல்களிலெல்லாம் அடிப்படை யானவை இந்த மூன்றுமே ஆம். அதாவது அங்காத்தல், குவித்தல், மூடுதல் ஆகிய மூன்றுமே! எனவே இதைப் பிரணவ ஒலி என்றார்கள் சித்தர்கள். இந்தப் பிரணவ ஒலியே படைப்புகளுக்கெல்லாம் ஆதார மாக உள்ள ஒலி என்று சொல்வதில் இத்தனை ஆழமான பொருள் இருக்கிறது என்பதை இப்பொழுது நாம் புரிந்துகொள்ளுகிறோம் அல்லவா?

அ, உ, ம் என்ற மூன்றும் சேர்ந்த ஓம் என்ற பிரணவ ஒலியைத் தூலப் பிரணவம் என்றும், சூக்குமப் பிரணவம் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தூலப் பிரணவம் என்பது, ஓம் என்ற எழுத்து வடிவம். சூக்குமப் பிரணவம் என்பது, அந்த ஒலி 'ஈதர்' என்கின்ற வான மண்டலங்களிலே எழுப்புகின்ற வடிவம். இதைத்தான் சூக்குமப் பிரணவம் என்று சித்தர்கள் அழைக்கிறார்கள். ஆகவே ஒலிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக அமைந்ததும், படைப்பின் தோற்றத்திற்கு மூலமாக விளங்குவதுமாகிய இந்தப் பிரணவத்தில், உள் ஒலியாகிய 'அ' என்பதே முதல் எழுத்து என அழைக்கப்பெறு கிறது.

உலகில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் மனிதர்கள் தங்களுடைய தினசரி அலுவல்களைச் செய்வதற்கும், ஒருவரோடு ஒருவர் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கும், மொழியையே சாதனமாகக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். இந்த மொழிகள் 'தேசம்தோறும் பாஷை வேறு' என்ற வசனத்திற்கு இணங்கப் பற்பலவாக விளங்குவதைக் காணு கிறோம். ஆனால் ஒரு பெரிய அடிப்படையான உண்மை என்ன வென்றால், எல்லா மொழிகளுக்குமே 'அ' என்ற ஒலியே முதல் எழுத் தாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்திய மொழிகளிலே அகரம் முதலெழுத்தாக அமைந்திருப்பது போலவே, சற்றே மாறுபட்ட ஒலியில் இந்த முதல் எழுத்து மற்ற மொழிகளிலே அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். 'அ' என்பதன் ஒரு சிறிய மாறுதலோடு கூடிய ஒலியே 'A' என்பதும், 'ALPHA' என்பதும், மற்ற மொழிகளின் முதல் எழுத்துக்களும் ஆம். இதை யெல்லாம் மனத்திற்கொண்டுதான் திருவள்ளுவர் தமது மறையிலே,

'அகர முதல எழுத்தெல்லாம்'

என்று பாடுகிறார். எல்லா எழுத்துக்களுமே அகரத்தை முதலாகக் கொண்டவை என்று, அகில உலக அடிப்படையிலே நின்று பேசுகிறார் வள்ளுவர். எல்லா ஞானிகளும் இதையேதான் சொல்லுகிறார்கள்.

அவ்வையின் குறளும் இந்த உண்மையைச் சொல்லியே நூலைத் தொடங்குகிறது.

'ம்' என்ற எழுத்தை உச்சரிக்கும்பொழுது உதடுகள் மூடுகின்றன என்ற காரணத்தால், ஓம் என்ற பிரணவத்தின் முடிவு 'ம்' ஆக அமைந்திருக்கிறது. அங்காத்தல் என்ற முயற்சியின் விளைவாகப் பிறக்கும் 'அ' என்ற ஒலி, முதல் ஒலியாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த இரண்டுக்கும் நடுநிலையிலுள்ள 'உ', உதடுகள் மூடிக்கொள்ளாமல் குவிந்த நிலையிலேயே பிறக்கிறது.

இந்த உண்மையை மனத்திற்கொண்டு படைப்பை, முதல்நிலை என்றும், நடுநிலை என்றும், முடிவுநிலை என்றும் மூன்றாக வகுத்தார் கள் சித்தர்கள். இதுகாரணமாக அகரத்தைப் பிரம்மன் எனவும், உகரத்தைத் திருமால் எனவும், மகரமாகிய முடிவை உருத்திரன் எனவும் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

உடம்பு உண்டாவதற்கு முன்புள்ள ஒருநிலை விந்து நாதநிலை என்று சித்தர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. விந்து என்றால் ஒளி என்று பொருள். நாதம் என்றால் ஒலியாகும். இவை மனித உடம்பைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஒரு தொம்பைக்கூடு போன்று பரு உடலுக்கு ஒரு முழம் தள்ளி, உடம்பு முழுவதையும் சூழ்ந்துகொண்டு, ஆகாயக் கூறான நுண்வடிவத்தில் விளங்குவதை ஞானிகள் கண்டார்கள்.

ஆகாய அணுக்கள் எப்பொழுதும் கீழும் மேலும் அசைந்து கொண்டே இருப்பன. பலகணி வழியாக வருகின்ற சூரியனுடைய கதிர்—அணுக்கள், இவ்வாறு ஆடிக்கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கி றோம் அல்லவா? அவ்வாறுதான் இந்த அணுக்கள் இயங்குகின்றன. எனவேதான் எழுத்து ஒலியினாலான பிரணவத்தைத் தூலப் பிரணவம் என்றும், அதன் பதிவைச் சூக்குமப் பிரணவம் என்றும் ஞானிகள் அழைத்தார்கள்.

நாதம் விந்து என்று அழைக்கப்படுகின்ற இந்தத் தூல சூக்கும ஒலி வடிவங்களே, படைப்புக்கு ஆதாரமாகவும் ஆரம்பமாகவும் விளங்குவ தால், ஓம் என்ற பிரணவம்தான் உற்பத்தியின் மூலம் என்று, சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. திருமூலர் தமது திருமந்திரத்திலே இந்த மாபெரும் பிரணவ உண்மையை மிக அழகாகப் பாடியுள்ளார்:

ஓம்எனும் ஓங்காரத்
துள்ளே ஒருமொழி
ஓம்எனும் ஓங்காரத்
துள்ளே உருஅரு
ஓம்எனும் ஓங்காரத்
துள்ளே பலபேதம்
ஓம்எனும் ஓங்காரம்
ஒண்முத்தி சித்தியே

என்பது திருமூலருடைய திருமந்திரம்.

பிரணவத்தின் முக்கியத்தையும், அதன் இயக்கத்தையும் இவ்வாறு அடிக்கோடிட்டு எல்லாச் சித்தர்களும் பாடியுள்ளார்கள். இதையே தான் அவ்வை தம்முடைய குறளின் ஆரம்பத்திலே அழுத்தந் திருத்தமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்.

அவ்வையின் குறள் மூன்று பகுதிகளாக அமைந்துள்ளதாலே முதலாவது பகுதி வீட்டு நெறிப்பால் என்று பெயர் பெறுகிறது.

மக்கள் தங்களுடைய உடம்பைக்கொண்டு வீடுபேறு அடையக் கூடிய செம்மையான வழியை உணர்த்துவதே, இந்த அதிகாரத்தின் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கத்தோடு தொடங்குகின்ற அவ்வையின் குறள், தனது முதலாவது பாலிலே, பிரணவத்தின் முக்கியத்தை ஆணித்தரமாக உணர்த்துகிறது.

ஆதியாய் நின்ற
அறிவு முதலெழுத்து
ஓதிய நூலின்
பயன் (1)

மனிதர்கள் கற்றுள்ள ஞான நூல்களின் நோக்கமும் பயனும் என்ன என்பதை இந்தக் குறள் மனித சமுதாயத்திற்கு உணர்த்து கிறது. முதன்மையாக நிற்கின்ற அறிவுமயமான பிரணவமே, ஞானநூல்களின் நோக்கமும் பயனுமாக அமைந்துள்ளது என்பதை அவ்வை வற்புறுத்துகிறார்.

ஓதிய நூலின் பயன் என்று அவ்வையார் சொல்லுவதைத் தாம் ஓதிய குறள் நூலின் பயன் என்று அவ்வையார் கொள்வதாக எடுத்துக் கொண்டால், இந்தக் குறள்நூலை அவர் எழுதியதன் நோக்கம் மக்கள் சமூகத்திற்கு வீடுபேறு காணும் நிலையை உணர்த்துவதே என்று பொருள்கொள்ளலாம். அவ்வாறின்றி உலகத்திலே ஓதப் பட்ட நூல்கள் அனைத்தின் பயனும் இதுவே என்று கொள்ளுவதற்கும் இடமிருக்கிறது. அப்படிக் கொண்டோமானால் சித்தர் இலக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் நோக்கம், மனிதர்கள் உடம்பு எடுத்ததன் நுட்பத்தை நன்றாகக் கற்றுத் தேர்கிற கல்வியே அவர்களுக்கு வீடுபேறு நல்கும் என்பதே. இவ்வாறு இரண்டு முறையில் எப்படிப் பொருள்கொண்டா லும், நோக்கமும் பயனும் ஒன்றே.

முதல் எழுத்து என்று அவ்வை கூறுவதன் நுட்பம் சிந்திக்கற் பாலது. நாத வடிவாகிய பிரணவமே முதலெழுத்து என்பதோடுகூட,

முதலெழுத்தின் முதலெழுத்தாகிய 'அ' என்ற அங்காத்தல் ஒலியே, உலக மொழிகள் அனைத்திற்கும் முதல் எழுத்தாக அமைகிறது. அந்த முதல் எழுத்தே படைப்பாகிய ஆக்கத்திற்கும், நிலைபேறு என்கின்ற காத்தலுக்கும், முடிவு என்கின்ற அழிப்புத் தொழிலுக்கும் முதலாக அமைகிறது.

அவ்வையின் முதலாவது குறளிலே சொல்லப்பெற்ற பிரணவமே சூக்கும நிலையிலிருந்து உடம்பாகப் படைப்புக் கொள்ளும்போது, ஐந்து பூதங்களாகவும், சந்திரன், சூரியன், கனல் என்ற மூன்று ஒளிகளாகவும் ஆன்மாவாகவும் வகைவிரிந்து திகழ்கிறது.

இதை மிக அரிய ஓர் திருமந்திரத்திலே திருமூலர் சொல்லுகிறார்.

தரணி சலம்அனல் தக்க வானம்
அரணிய பானு அருந்திங்கள் அங்கி
முரணிய தாரகை முன்னிய ஒன்பான்
பிரணவ மாகும் பெருநெறி தானே.

'சோமசூரிய அக்னி மண்டலங்களில் ஐம்பூதங்களின் அறமும் பின்னிக் கிடக்கிறது' என்பது சிவயோகியார் வாக்கு.

இத்தனை உட்பிடைகளைத் தாங்கி வருகிற அவ்வையின் குறள்:

பரமாய சக்தியுள்
பஞ்சமா பூதம்
தரமாறில் தோன்றும்
பிறப்பு (2)

இந்த உடம்பாகிய கோவிலுக்குள் பூதமண்டலங்கள் எப்படி மையம்கொண்டுள்ளன என்பதை நுட்பமான முறையிலே சித்தர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

தூலநிலையில் அக்கினி மண்டலம் மூலாதாரத்திலும் சுவாதிட்டானத்திலும் பொருந்தியிருக்கிறது. சூரிய மண்டலம் மணிபூரகத்தையும் அநாகதத்தையும் பொருந்தியிருக்கிறது. சந்திர மண்டம் விசுத்தியையும் ஆக்ஞையையும் பற்றி உள்ளது.

இதே அமைப்பு சூக்கும வடிவத்தில் நம்முடைய உடம்புக்குள் செயல்புரிகிற சூக்கும தேகமாகிய நுண் உடலில் எவ்வாறு தொழில் புரிகின்றது என்பதையும் சித்தர் இலக்கியம் கூறுகின்றது. அந்த நுட்பம் வருமாறு:

அக்கினி பிடரிக்கண்ணையும், சூரியன் வலதுகண்ணையும், சந்திரன் இடது கண்ணையும் பொருந்தி உள்ளனர்.

தூலதேகத்தை உண்டாக்கிய சக்தி தத்துவமே எல்லா உணர்வுகளுக்கும் நுகர்ச்சிகளுக்கும் காரணமான நுண் அறிவாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த அரிய இரகசியத்தைத் தமக்கே உரிய கலையெழிலோடு திருமூலர் பாடுகிறார்:

தானே தலைவி யாகின்ற தற்பரை
தானே உயிர்வித்துத் தந்த பதினாலும்

வானோர் தவமும் மனமும் புத்தியும்
தானே சிவகதி தன்மையு மாமே

இனி வரும் குறட்பாக்கள் எல்லாம், இந்த முதல் இரண்டு பாக்களிலே கூறப்பெற்ற அடிப்படையான ஞானநெறியின் பேருண்மைகளை, ஒவ்வொருபடியாக எடுத்து விளக்க முனைகின்றன. எனவே, இனிவரும் பாக்களுக்கு அவற்றின் பொழிப்புரையையும் சிறுசிறு விளக்கங்களையும் ஆராய்ந்தாலே சித்தர்களின் ஞான வழிபாட்டு முறையின் நுட்பங்களை உணர்ந்துகொள்ள இயலும்.

சுந்தர மாணிக்கயோகீசுவரர், சிவயோகி இரத்தினசபாபதியார் முதலிய குருமார்களும், கண்ணப்ப சுவாமிகள் போன்ற சித்தர்களும், எழுதியும் எழுதுவித்தும் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்த விளக்கங்களை முதன்மையாகக் கொண்டு, அவற்றின் துணையால் இனிவரும் வீட்டு நெறிப் பாலின் விரிவுக்குள் புகுந்து பார்க்கலாம்.

ஓசை பரிச முருவஞ் சுவைநாற்ற
மாசை படுத்து மளறு (3)

சத்தமும் (கேட்டல் உணர்ச்சி), பரிசமும் (தொடுதல் உணர்ச்சி), வடிவமும் (பார்வை உணர்ச்சி), சுவையும் (நாக்குணர்ச்சி), வாசனையும் (மூக்குணர்ச்சி) ஆசையில் சம்பந்தப்பட்டால் சேறாகும்.

ஓசை, பரிசம், உருவம், சுவை, நாற்றம் ஆகிய சூக்கும பூதங்கள் தன்மாத்திரை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படும். சீவனின் மனம் அவற்றுடன் கலந்து ஞானேத்திரியங்களாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, கர்மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு, பாணி, பாதம், ஆசன வாய், பாயுரு, குறி, உபஸ்தம் இவைகளுடன் பொருந்தி, ஆசையால் தூண்டப்பட்டு உலகமான மாயச் சேற்றில் ஆழ்ந்து தத்தளிக்கிறது.

மனம் ஆசை வயப்பட்டு இந்திரியங்களுடன் பொருந்தும்போது உலகபந்தம் அமைகிறது. மனம் பிரணவத்தில் பற்றுக்கொண்டால் நிராசை அமையப்பெற்று, உலக வாசனை விடுபடும் என்பது கருத்து.

தருமமா பொருள்காமம் வீடெனு நான்கும்
உருவத்தா லாய பயன் (4)

ஆன்மாவை அறியும் தருமமும், தேகத்தின் கண்ணுள்ள மகத்தான சிவச்செல்வமாகிய பிரணவமும், சிவச்செல்வத்தை அடைய ஆசையும், ஆன்மாவின் நிலையான மோட்சமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையான உறுதிப் பொருளும் இந்தத் தேகத்தினாலேயே உண்டாகிய பயனாம்.

தருமம் என்ற சொல்லுக்கு இயல்பு என்று பொருள். பிரணவத்தின் இயல்பு தூலமாயும் சூக்குமமாயும் உள்ளது. சூக்குமம் தூலமாயும், தூலத்தைக் கடந்ததாயும் உள்ளது. மனிதன் உடலையே தான் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்து, வாழ்ந்து மரணத்தை அடைகிறான். இறந்த பிறகு சூக்குமப் பிரணவத்தில் விந்து நாதமாகச் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, மீண்டும் பூமியிலே பிறக்கிறான். தனது மூலமாவதும் முதலாவதும் பிரணவமாகிய தன்மையே என்பதை அறிந்து

கொள்ளலே தருமமாயிற்று. அதுவே மனிதனின் மாறுதலற்ற இயல்பு நிலையாகும். உடல் என்பது மாறுதலோடு கூடிய நிலையாகும். இறந்துபோய் அடையும் சூக்கும விந்து நாதங்களைத் தேகம் உள்ள போதே தேடவேண்டும். இதுவே உடம்பின் பயன்; இதுவே தேட வேண்டிய செல்வம்.

ஆசையே கட்டி அறியும் உலகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு பிறவிக்குக் காரணமாயிற்று. ஆசையே அகண்ட பிரணவத்தில் பற்றுக் கொண்டால், இறந்து அடைய வேண்டிய வீட்டினை உடனுடன் அடைவதோடு, மீண்டும் பிறவாமையும் பொருந்தும். உடனுடன் கூடியவன் சுகமாக வாசம் செய்ய ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொள் கிறான். இறந்துபோனபிறகு தான் இருக்கவேண்டிய வீட்டை எண்ணி, உடலில் வாழும்போதே அதற்கான நெறிகளைக் கடைப் பிடித்தொழுகுதலே வீட்டு நெறியாயிற்று.

நிலமைந்து நீர்நான்கு நீடங்கி மூன்றே
உலவை யிரண்டொன்று விண் (5)

மண் ஐந்து பிரிவுகளாகவும், புனல் நான்கு பிரிவுகளாகவும், நீண்ட அக்கினியானது மூன்று பிரிவுகளாகவும், வாயுவானது இரண்டு பிரிவு களாகவும், ஆகாயமானது ஒன்றாகவும் தேகத்தில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆகாயத்தில் ஏனைய நான்கும் அரைக்கால் கூறாக இருப்பினும், அவை பிரித்தறியுமாறில்லாமல் ஒவ்வோர் ஆகாய அணுவிலும் கலந்தே அதிகுக்குமமாய் உள்ளன. மற்றைய பூதங்களில் பிரித் தறியுமாறுள்ளன.

மாயன் பிரமனு ருத்திரன் மகேசனோ
டாயுஞ் சிவமூர்த்தி யைந்து (6)

திருமாலும் பிரமனும் உருத்திரனும் மகேசுவரனும் ஞான கர்மா வினால் ஆராய்கின்ற மூர்த்திகரமுடைய சிவனுமாகப் பஞ்சமூர்த்தி களாவர்.

பிருதிவிக்குப் பிரமனும், அப்புவுக்குத் திருமாலும், தேயுவுக்கு உருத்திரனும், வாயுவுக்கு மகேசனும், ஆகாயத்திற்குச் சிவனும் அதிபராவர்.

மாலய னங்கி யிரவி மதியுமையோ
டேலும் திகழ்சத்தி யாறு (7)

திருமாலின் சத்தியாகிய இலக்குமியும், பிரம்மாவின் சத்தியாகிய சரசுவதியும், அக்கினியும், சூரியனும், சந்திரனும், பார்வதியும் ஆகிய இவர்கள் தேகத்தில் பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்ற ஆறு சத்திகளாக இருக்கின்றார்கள்.

ஞான சாதனைக்கும் இலட்சியத்திற்கும் இலக்குமியும், அறிவுக்குச் சரசுவதியும், அஞ்ஞான இருளை அகற்றலும் பிராணனுக்கு வலிமை செய்யவும் அக்கினியும், பிரமத்தைக் காட்டச் சூரியனும், தேகத்தைப்